

Duhovna misel - 21. feb. 2021

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

Poslanica svetega očeta Frančiška za post 2021

»Glejte, v Jeruzalem gremo...« (Mt 20,18).

Ko hodimo po poti posta, ki nas vodi k velikonočnim praznovanjem, spominjamo Njega, ki »je sam sebe ponižal tako, da je postal pokorjen do smrti, in sicer smrti na križu« (Flp 2,8).

Post, molitev in miloščina, kot jih je predstavil Jezus v svojem oznanjevanju (prim. Mt 6,1-18), so pogoji in izrazi našega spreobrnitve. Pot uboštvu in odpovedi (post), ljubeč pogled na ranjenega človeka (miloščina) ter sinovski pogovor z Očetom (molitev) nam omogočajo, da utelesimo iskreno vero, živo upanje in dejavno ljubezen.

Vera nas kliče, naj sprejmemo resnico in postanemo njene priatelji. Bogom in pred vsemi brati in sestrmi.

Post je čas, da verujemo oziroma da sprejmemo Boga v svoje življenje in mu dovolimo, da »prebiva« pri nas (prim. Jn 14,23). Post pomeni osvoboditi naše življenje tega, kar ga obremenjuje, tudi od nasičenosti z informacijami – resničnih ali lažnih – in potrošniških proizvodov, da bi odprli vrata svojega srca Njemu, ki k nam prihaja vsem, a »poln milosti in resnice« (Jn 1,14): Božji Sin Odrešenik.

Upanje kot »živa voda«, ki nam omogoča nadaljevanje poti.

Jezus nam govori o prihodnosti, ki jo je odprlo Očetovo usmiljenje. Upati z njim in zaradi njega pomeni verovati, da se zgodovina ne konča našimi napakami, našim nasiljem, krivicami in grehom, ki križa Ljubljano. Pomeni iz odprtega srca zajemati Očetovo odpuščanje.

Božje odpuščanje tudi po naših besedah in dejanjih omogoči, da imamo veliko noč bratstva.

Ljubezen, živeta po Kristusovih stopinjah, v pozornosti in sočutju vsakogar, je najlepši izraz naše vere in našega upanja.

Ljubezen se veseli, ko vidi, da drugi raste. Zato tudi trpi, ko se znajde v stiski: sam, bolan, brezdomec, zaničevan, v potrebi ... Ljubljana – vzgib srca, zaradi katerega izstopanje iz sebe ustvari vez medsebojne podelitve in občestva.

